

Så spørger hr. Ulrik Kragh: Vil det ikke være dyrt, hvis man går væk fra frivillig arbejdskraft og over til egentlig professionalisme? Jo, det kan godt være, der er omkostninger forbundet med det, men det afgørende er vel at kigge på funktionen, altså lidt i forlængelse af den diskussion, vi havde meget tidligt på formiddagen. Det, at det er frivilligt, har vel ikke nogen værdi i sig selv, medmindre det udøver en værdifuld funktion, for ellers antager det karakter af noget folkeoplysning – som regeringen i øvrigt skærer ned på i enhver given sammenhæng. Så er det jo mere noget folkeoplysningsarbejde, vi er ovre i, hvis det er det, hr. Ulrik Kragh pønser på. Det må han jo svare på selv. Men pointen her er, at vi er nødt til at kigge på nytten af funktionen – det er *det*, der optager os – og hvis der er nytte i det, jamen så er jeg åben over for at diskutere videreførelse. Det er frivilligt, men at der angiveligt skulle være 60.000 medlemmer på spring, tror jeg ikke ret meget på, og jeg tror heller ikke på, at det er svaret på de udfordringer, vi står over for i forhold til et totalforsvar.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre i ordførrækken.

Kl. 14.00

Keld Albrechtsen (EL):

Det er ikke nyt, at man i Danmark bortøder enorme formuer på militære projekter, hvis nytteværdi er begrænset eller endda direkte negativ. Det oplevede vi for mere end 100 år siden, da man kastede sig ud i at bygge Københavns befæstning. Dengang opstod der i Danmark en antimilitaristisk tradition ledet af den radikale Viggo Hørup, der formulerede det spørgsmål, som altid bør stilles ved indledningen af en forsvarspolitisk debat, nemlig spørgsmålet: Hvad skal det nytte? Det er et af de kløgtigste spørgsmål, der nogen sinde er stillet i forsvarspolitisk sammenhæng, og det er stadig væk lige relevant.

I dag må vi jo så konstatere efter at have fulgt udviklingen på SF's landsmøde med en tilslutning til fredsskabende angreb af militær art og hr. Morten Helveg Petersens stærkt militaristiske indlæg i dag, at Enhedslisten – desværre, må man konstatere – er det eneste parti her i Folketinget, som i dag fortsat repræsenterer den linje, der blev grundlagt i sin tid af Det Radikale Venstres stifter Viggo Hørup, og som har været videreført i årti efter årti af partier som Det Radikale Venstre, SF og Venstresocialisterne, men

som altså i dag grundlæggende kun repræsenteres i dette Ting af Enhedslisten. Det er vi naturligvis kede af, for det betyder, at der i dette øjeblik kun er fire mandater, der står for den linje her i Tinget.

Jeg er ikke desto mindre overbevist om, at der er en langt større andel af befolkningen, som har et antimilitaristisk synspunkt, som ikke er indstillet på, at Danmark skal indrulleres i en europahær, og som ikke er indstillet på, at vi skal udruste professionelle styrker, som kan komme til at stå – endda i det dobbelte antal af, hvad vi kender i dag – udeomkring i verden og kan udvikle sig til en stat i staten uden for demokratisk kontrol, især hvis det hele koncentrerer sig i en europahær, og som viderefører den sum af problemer, som krigene i Afghanistan og Irak har skabt.

I den forbindelse vil jeg gerne citere – for det har jo været brugt som påskud for alt det her, at det drejer sig om kampen mod terrorismen – hvad den fremragende britiske romanforfatter John Le Carré skrev i Politiken i søndags, den 9. november:

»Folkene bag angrebet skulle have været pågrebet og organisationen bag« – altså Al-Qaeda – »udslettet. ... Alligevel imødegik vi det multinationale problem med en territorialkrig. Afghanistan blev første blodoffer. Havde vi handlet logisk i jagten på de ansvarlige, burde vi i stedet være startet i Saudi-Arabien og gået hurtigt videre til Pakistan.«

Det er det, han skriver, og det er jo en fuldstændig korrekt analyse. I stedet for at forfølge terroristerne, der hvor de rent faktisk var, i stedet for at lave et stykke ordentligt politiarbejde, få opklaret forbrydelserne og pågrebet de ansvarlige, så indleder man to krige, som i dag kun har ført til én bestemt ting, nemlig at terroren er mere udbredt i verden, end den nogen sinde tidligere har været.

Hvis man fortsætter ned i den sump, som man sidder i i Irak nu, så er der én ting, der er sikkert, og det er, at man bekæmper ikke nogen terrorisme, men fremkaldt terrorisme i et stadig stigende omfang på grund af egen tåbelighed. Ja, undskyld jeg siger det så direkte, men det her er en alvorlig sag. For Vesten er ved at begå stort set alle de fejltagelser, det overhovedet er muligt at begå i kampen mod terrorisme, og nu vil man ligefrem indrette hele vores forsvar på at fortsætte ned ad det skræplan.

Det må være tid at stoppe op og tænke sig om, og lad os så få lavet en analyse af: Hvad er